

Zprávy z farnosti

06/2006

V květnu jsme se svěřovali do zvláštní ochrany Panny Marie. Červen je měsíc, který je zasvěcen Srdci Ježíšovu. Srdce je symbolem lásky, Ježíš nás vybízí, abychom milovali celým svým srdcem. Na samotném začátku června se uzavírá doba velikonoční Slavnosti Soslání Ducha Svatého. V Římě se sejdou věřící z mnoha kontinentů, národů. Jde o setkání duchovních hnutí a komunit. Budeme prosit o příchod Ducha Svatého pro celý svět. Jen v Duchu Svatém může dojít k proměně tohoto světa. Mějme otevřená svá srdce. Červen je také měsícem, kdy končí škola a děti se těší na blížící se prázdniny. Co všechno budeme moci prožít? Nepředbíhejme, ale snažme se dobře prožít právě tento měsíc, který začínáme.

Požehnání rád vyprošuje

P. František

Chlapi ze severu v Krkonoších

Rád bych vám pověděl něco o padesáti chlapech, kteří se vydali z různých koutů vlasti do Krkonoš, kde spolu strávili víkend od 28. do 30. dubna letošního roku. Protože náš časopis nejsou noviny typu *Blesk*, nebude se zde jednat o senzace, bez kterých si mnozí současnou dobu nedokáží již ani představit. Proč navíc chlapi ze severu, když se tam nalézali i např. Brňáci? Prostě jsou zde míněni chlapi na sever např. od Boubína... A aby toho nebylo málo, přijeli do právě se po zimě probouzejících našich nejvyšších hor s dosti neobvyklou výbavou. Každý chlap na prvním místě opatroval buben, čím větší, tím lepší. Hned na dalším byl nezbytný púllitr...

Co se tedy v Dolních Albeřicích od pátku do neděle dělo? Abych pravdu řekl, bylo toho tolik, že to půjde dosti obtížně vše popsat.

Tak třeba místo, které se stalo po tři dny naším zázemím. V minulosti to byla místní škola (roubená budova již od roku 1796). Po roce 1945, kdy museli odejít místní Němci, vlastnil školu státní statek. Od května 1958 na dobu 45 let zde našly domov řádové sestry a zdevastovanou školu i okolí zvelebily. V té době sem jezdil na odpočinek také kardinál Tomášek (i zde ho STB sledovala...). Sestry odešly 29. května 2003 a od té doby jej obhospodařuje katolická organizace YMCA pod názvem *Dům setkání*. Je zde celoroční možnost ubytování pro jednotlivce, rodiny, větší skupiny, školy v přírodě... V patře je pěkná kaple. Na Krkonoše dost nízká cena, lze doporučit každému, kdo nemá přehnané nároky na ubytování, zato vychut-

ná krásu přírody v každém období. Vše potřebné (včetně umístění, vybavení pokojů, cen, momentálního stavu volných pokojů na rok dopředu...) lze vyhledat na webových stránkách <http://www.setkani.org/index.php?id=37>.

Hlavní, proč jsme se sešli, bylo dozvědět se více o afrických bubnech, o jejich stavbě a tajích bubnování vůbec. Nutno říci, že ne všichni jsme tyto taje zvládli sledovat až do neděle. Jednak proto, že někteří záhy zjistili, že buben vlastně nemají a že se u nich jedná spíše o dekoraci, na kterou se prostě moc zahrát nedá, jednak při intenzivní výuce začali zjišťovat, že jejich schopnosti mají také své meze, které lze překonat jedině pilným cvičením. Nicméně, byly chvíle, kdy se padesátce chlapů podařilo opravdu několik minut bubnovat tak, že to byl naprosto strhující zážitek. Již kvůli tomu jsem rád, že jsem se mohl také zúčastnit.

Další nezbytností, bez které se málo který chlap obejde a práce mu nejde tak dobře od ruky, je pivo. V této oblasti bylo o nás stejně dobře postaráno, jako o jídlo. V sobotu bylo dostatek času nejen na protažení těla (komu nestačily ranní rozcvičky...) při společném tažení za sněhem (bez bubnů...), či brigádičky na kopání děr, ale své dostala i chlapská duše - přijel za námi kněz z Trutnova a sloužit mši svatou (s pěkným půlhodinovým přípravným kázáním). Nakonec pookřálo i tělo, když jsme konzumovali grilované maso při ohni za domem až přes půlnoc... Přitom měl každý možnost se představit, co dělá.

Navázali jsme opět nové vztahy s chlapi, kteří přijeli na podobnou akci poprvé (asi čtvrtina), „vyplí“ jsme ze stereotypů každodenního života, udělali si radost, obohatili se navzájem, poznali něco nového. Díky patří všem, kteří svým dílem přispěli k tomu, že akce byla úspěšná. I našemu učiteli, který přijel i se synem z Brna a který projevil trpělivost s přístupem profesionála. Dokázal z nás „vytáhnout“ maximum možného. Nebylo snad nikoho, kdo by litoval, že se zúčastnil!

Když jsem odjížděl, myslel jsem i na naši farnost, které bych od srdce přál, aby takovou atmosféru každý z ní poznal. Život mezi lidmi, kteří si důvěřují, kteří bezzichtně sami od sebe pomohou druhému, je nádherný. Nebylo tam nic z toho, co „vládne“ v dnešní době, kdy naše církve více-méně živoří, odehrávají se věci, za které bychom se jako věřící měli stydět. Žijeme v EU, která evidentně tradičním církvím nepřeje. Jak blahodárně působí na člověka, když je oproštěn od zbytečností, strachů ze všeho možného, co se snaží kde které médium do nás naočkovat... Jak diametrálně odlišná atmosféra od např. té, která mě nedávno u nás překvapila, kdy se vážně probírala farní kartotéka. Vlastně se šíří mezi lidmi atmosféra strachu, nejistoty, která se projevuje nejvíce mezi mladými lidmi, kteří se v dnešní době obtížně dokáží orientovat a spíše se nechávají pohodlně strhávat bezvěreckým okolím. Výsledek? Rozpadání vztahů v církvi, mezi nejbližšími, v rodině...

Trend myslet na sebe, svůj prospěch, kariéru, budování svého nedostupného „krytu“. „Nedotknutelnost“ mě samého, faktické nestaráni se o potřeby bližního, místo účinné pomoci „společenský život“ podle dnešních pravidel, nenechat si nic líbit, vytrácí se smysl pro spravedlnost, zastání se druhého, když je třeba. Nebere se autorita, tím méně církevní a vše je snaha si vyložit sám, pokud možno ve svůj prospěch, pro své materiální výhody... Tyto úvahy brzo vystřídala krása míst, kterými jsem projížděl a nechal jsem raději v sobě doznívat zcela jinou atmosféru, kterou jsem právě zažil.

Ale cítím, že to není vše moje zásluha, že jsem mohl něco pěkného prožít. Cítím to jako povinnost si nenechat to hezké „hamounsky“ pro sebe, ale rozdělit se s jinými. Obětovat chvíli času na napsání. Zde je výsledek mé snahy. Pokud se někoho dotkne směrem, že by také rád něco podobného zažil, časem si pořídil třeba i buben, půllitr - budu rád.

R. Sticha

Jalůvčí

Výroční pouť na Jalůvčí k „obrázku“ se uskutečnila 3. května 2006. Zde předkládáme alespoň fotografii účastníků:

foto J. Š.

Křeslo pro hosta

Druhý pátek v měsíci 12. května, jako již po několikáté, jsme uvítali na naší faře hosta, který k nám zavítal. Tentokrát to byl P. Petr Šleich, otec karmelitán z Prahy od Pražského Jezulátka. Většina z nás jej dobře zná, je

to rodák z Děčína a pro nás může být velkou radostí, že naše město věnovalo církvi kněze. Sešlo se nás kolem 20 - z obou farností. Otec Šleich nám velmi poutavě vyprávěl o svém řádu Bosých karmelitánů a také o svých různých zážitcích. Mohli jsme se též zeptat na to, co nás zajímalo. Jen byla velká škoda, že čas tak rychle uběhl a my jsme se neradi museli rozejít.

Příští měsíc, opět druhý pátek v měsíci, tj. 2. 6., když Pán Bůh dá, budeme zde mít zase vzácnou návštěvu – P. Františka Hylmara, provinciála jezuitů. Bude možnost dozvědět se něco o jezuitech a pro nás to bude tím zajímavější, protože zde v Děčíně také působili. O jezuitech koluje mnoho předsudků. Přijďte v hojném počtu, je vždy obohacující, když člověk může zažít osobní kontakt. Také bude příležitost zeptat se na různé nejasnosti ohledně tohoto řádu.

M. J.

Pout' do Klokot

V sobotu 13. května jsme vyrazili na plánovanou farní pout' do Klokot u Tábora. Sešlo se nás 11, účastníci byli z obou našich farností a také hosté ze sousedství, z Jílového a Benešova nad Ploučnicí. Vlak vyjížděl ráno přesně a bez velkých problémů jsme dojeli do Tábora před jedenáctou hodinou.

Zamířili jsme pěšky kolem vodní nádrže Jordán do Klokot. Po 12. hodině jsme byli na místě a mohli si prohlédnout okolí kostela, občerstvit se. Brzy přišel jeden z místních kněží. Působí tam tři, jsou to Misionářští obláti Neposkvrněné (OMI). Ochotně nám umožnil, že jsme ve 13 hodin mohli s otcem Františkem slavit mši svatou. Byl mezi námi i ministrant, lektorka, žalmistka a všichni jsme byli dobří zpěváci, takže i když nás bylo málo, mariánská píseň zněla opravdu mohutně. Bylo velice milé, že jen jsme začali zpívat, přiletěla ke vchodu vlaštovka a přes celou první sloku zpívala z plna hrdla tak silně, že jsme se málem neslyšeli.

Jak můžete vidět na nástěnce v předsíni našeho kostela, poutní svatyně je opravdu překrásná, nově opravená, zrovna tak i ambity kolem. Vše zářilo v slunci čistotou a pohodou. Po mši svaté nám druhý z otců oblátů zajímavě přiblížil historii tohoto místa a pověděl něco o interiéru kostela. Mohli jsme si koupit různé upomínky. Kdo by měl zájem, může si prospekt o Kloko-tech půjčit na faře.

Po mši svaté jsme se rozloučili s místním mladým duchovním správcem a pokračovali ke studánce, která je v blízkosti. Potom jsme jinou cestou (obdivuhodnou lipovou alejí, kde jsou lípy s tak silnými kmeny, že by se do nich vešel člověk – některé byly vykotlané) došli zpět do Tábora a prohlédli si historické centrum - velmi hezké. Podívali se do chrámu Proměnění Páně

Děčín - Podmokly

a vyšlapali spoustu schodů na kostelní věž a pokochali se shora pohledem na město. Pak pomalu na nádraží a před pátou odpoledne odjezd domů, kam jsme přijeli o půl deváté večer.

Celá pouť proběhla v pohodě a klidu, v dobré náladě, žádný spěch, žádná nervozita. Počasí nám přálo, spadlo pár kapek deště, aby se ochladil vzduch, takže jsme netrpěli vedrem, i když většinou svítilo sluníčko. Bylo radostné, že jsme si ve vlaku i po cestě mohli vzájemně popovídat, na což často ve shonu všedního dne není čas. V Klokotech jsme načerpali duchovní milosti, posilu, pomodlili se za naše čtyři farnosti. Také tělesná schránka si přišla na své - vycházka na čerstvém vzduchu i sportovní výkon při výstupu na věž (v jednom místě se musel podlézat velký zvon málem „po čtyřech“). Někteří z nás se zvedl i adrenalin, když k nám na louce zamířili tři velcí vlčáci. Ale pán byl nablízku, oni nás spíš chtěli jen strašit.

A ještě něco praktického: přestože vzdálenost do Tábora je od nás dost velká (232 km), díky tomu, že jsme byli větší skupina, cesta byla docela laciná, necelých 200 Kč.

Velký dík patří Jarce Škodové, která vše naplánovala a pečlivě připravila. Bez ní by se asi tato krásná pouť mohla těžko uskutečnit.

Kdo můžete, jste zván na příští společnou pouť!

Na závěr ještě úvodní stránka z prospektu:

„Mariánské poutní místo Klokoty u Tábora jsou vzácnou perlou zasazenou do čarovného lužnického údolí a svou krásou okouzlí každé vnímavé srdce...

Jsou duchovním mariánským domovem celé diecéze, neboť geniem loci (příběhem místa...) je právě Ona, Paní nebeská, Matka Boží i naše – Panna Maria!

Ač jejich původ přesahuje 600 let, jsou stále dokladem víry celých generací našich předků a pro svůj stálý zdroj života a víry přitahují i dnes mnohé...

Matka Boží zde stále přijímá zástupy poutníků, které i zdaleka přicházejí...“

Marie Jirásková

Okénko do knihovny

autor: Ladislav Simajchl

název: Povídání o křtu

z obsahu: 8. Kapitola - Křest je třeba každodenně žít

„Bůh jim setře každou slzu z očí. Nebude už smrti ani zármutku, nářku, ani bolesti nebude. – Hle, všechno činím nové!“

„Škoda, že tyhle přísliby o naplnění Božího království se docela usku-teční až na věčnosti. To by se lidé hrnuli do církve, kdyby to mezi křesťany platilo už teď. To by byly u křtitelnice fronty. Jenže my pokřtění žijeme svůj život také ve světě bolavém, nejistém, násilném. Tak co z toho vlastně máme, že jsme pokřtění, že jsme křesťané? Mně se zdá, že z toho nemáme nic!“ – Takhle mudroval jeden přemýšlivý mládenec. Dobře mudroval – tuhle otázku bychom si měli klást všichni: co z toho máme, že jsme byli v dětství pokřtěni? Na první pohled se opravdu zdá, že nic. Trápí nás stejně nemoce jako nepokřtěné. Týrají nás zlí a hloupí lidé – a žádný anděl z nebe nás nepřijde bránit. Kdo nedovede uvažovat dál a hlouběji, není divu, že křtem pohrdne a své děti pokřtít nedá. Už nám vyrůstá taková nekřesťanská generace mládeže. – A co se ukazuje: mají v sobě obrovskou prázdnotu. Je to generace bezradně hledající a tápající. Ze země do země táhly teskné proudy hippies, kteří hledali nový život v orientálních končinách Nepálu a Himalájí. Synkové ctižádostivých úspěšných otců a matek pohrdají protekcí a hledají nový přirozený život na venkově při práci v lese a na poli. A jiní hledají nový život v drogách, alkoholu, ve zlodějské partě. Hledají, jak zaplnit prázdnotu a bezcílnost, hledají nový život. Nepřipomíná vám to, že jim schází právě to, co patří k podstatě křtu? Křest je nové zrození. Křest je počátek nového života v pokojné lásce. Ale proč to ti mladí tedy nevidí

na svých pokřtěných rodičích, na pokřtěných lidech kolem sebe? – Protože ti křest v dětství přijali, ale nežijí ho, nežijí jako křesťané.

Křest je třeba žít – to je stěžejní myšlenka naší dnešní úvahy. Křesťanství, to není účast v nějakém spolku. Křesťanství je životní styl, způsob nového života podle evangelia Ježíše Krista. Naše generace se dala v minulých letech okouzlit vyhlídkou, že lidstvo snadno a rychle spasí věda a technika. „Vědeckotechnická revoluce“ – to bylo kouzelné zaklínadlo, které slibovalo proměnit svět k lepšímu. Jenže okouzlení začalo brzo mizet. Dnes se vědy a techniky začínáme bát. Vidíme stále zřetelněji, jak objevy, které věda vymýšlí a technika uskutečňuje, ničí náš svět. – A tak začíná znovu hledání nového, lepšího způsobu života. Kdo je pokřten a učí se žít jako křesťan, ten už se do nového života zaškoluje. Ke křtu v dětství totiž nedílně patří křesťanská výuka v dospívání, jak k naroubování roubu patří ujmoutí a růst roubu.

Učit se žít jako křesťan znamená přijmout za životní zásadu ne násilí, ne nenávisť, ale snášenlivost a lásku. Učit se žít jako křesťan znamená pochopit, že zápas o lepší, lidštější svět se nevybojuje jen vyšší výrobou a vyšší spotřebou, ale že je to zápas o více lásky mezi lidmi. Všechna lidská bolest a bída pramení z nedostatku lásky. Naučit se žít jako křesťan znamená, moci žít po celý život v důvěrném vědomí, že Bůh mne má rád otcovskou láskou. Otcovskou – to znamená takového, jaký jsem, jaký se snažím být.

Svatý Augustin napsal: „Přítel je ten, kdo tě skrz naskrz zná a přece při tobě stojí.“ A křesťan může žít s vědomím: takovým přítelem je mi Bůh Otec, ten mne zná a má mne rád. Jistě vám už při této chvále křesťanského života napadlo: Ono je to zřejmě nějak podobně, jako učení v každém lidském umění – hře na housle, ovládání auta. Napřed se s tím člověk musí naučit zacházet, a potom si musí to umění udržovat a rozvíjet. Nestačí jen dostat housle, abys byl dobrým muzikantem. Musíš se naučit hrát – a pak stále muzicírovat, abys nevyšel ze cviku. Nestačí jen být v dětství pokřten, abys byl dobrým křesťanem. Je třeba se v křesťanství vyučit, a potom stále jako křesťan žít. Křest je pramen Boží milosti. A k prameni se chodí čerpat. Pro celý život jsme byli pokřtěni, po celý život máme z této svátosti čerpat. Svátý Pavel napomíná Timotea: „Připomínám ti, abys v sobě opět rozněcoval milost Boží, která je v tobě vzkládáním mých rukou.“ – To se týkalo milosti biskupského svěcení, ale platí to tak i o přijetí našeho křtu, o denně novém oživování křestní milosti v sobě.

Karel Rahner napsal na sklonku svého dlouhého života: „Ta nejvlastnější bohoslužba, kterou Bůh od člověka čeká, to nejsou nějaké zvláštní liturgické úkony a rituály, ale každodenní všední život v jeho mnohotvárnosti mezi narozením a smrtí.“

Křest je svátost naší víry. Křest je svátost Kristovy lásky k nám. Pojd'me tedy společně poděkovat za to, že jsme byli v dětství pokřtěni. Pojd'me poděkovat, že se už učíme žít novým životem Božích dětí.

M. J.

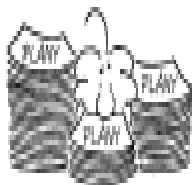

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 5. zasedání Farní rady ze dne 14. 5. 2006

I na pravidelných setkáních Farní rady je vidět, jak čas letí. Měsíc je hned „pryč“. V neděli 14. května 2006 se sešlo 5 jejích členů, kteří projednali následující témata:

Program jednání:

- **Sbírka na oltář**

Iniciativa pro děčínský zámek vyhlásí sbírku, ke které se připojí farnosti v Podmoklech i Děčíně, někdy v červnu 2006. Jednotné kasičky zřejmě zajistí Iniciativa pro děčínský zámek.

- **Farní kartotéka**

Nebude prozatím zavedena.

- **Křeslo pro hosta**

Návštěvnost stoupá. Účast na posledních dvou křeslech pro hosta s P. Jančíkem a s P. Šleichem OCD, byla solidní - díky farníkům z Děčína. Podmokelská farnost zůstává v tomto ohledu stále poněkud chladná. Příštím hostem v červnovém křeslu bude P. Hylmar SJ, provinciál českých jezuitů.

- **Kalendář poutních mší sv. v okolí**

Rada se shodla na užitečnosti shromažďování informací o mších svatých určených pro poutníky, konaných na poutních místech nacházejících se v okolí. Z těchto informací bude sestaven kalendář mší svatých na poutních místech v okolí, který bude k dispozici v kostele.

- **Farní kronika**

Rada pověřila P. Jirásku k oslovení vhodných farníků, kteří by se mohli ujmout vedení kroniky.

- **Nástěnky v kostele**

Rada pověřila Jaroslavu Škodovou tím, aby pokračovala ve vedení nástěnek v kostele s fotografiemi z významných akcí farnosti.

- **Grilování**

Změna termínu - grilování se koná dne 18. 6. 2006 - od 14:00 na zahradě fary.

- **Využití prostor po charitě**

Rada začala projednávat možnosti využití volných prostor na faře po charitě.

- **Podněty farníků**

Rada se zabývá podnětem na vytvoření farní korouhve.

Marin Kolář, zapisovatel

Příští setkání Farní rady se uskuteční v neděli 11. června 2006 v 18:45 (po večerní mši svaté). To znamená, že se opět na její členy můžete obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jaroslava Škodová	místopředsedkyně
Martin Kolář	zapisovatel
Lukáš Herich	člen
Jindřich Macoun	člen
Antonín Musil	člen
Ludmila Stichová	člen

Není spravedlivé dělit se...

Dva bratři společně pracovali na rodinné farmě. Jeden byl ženatý a měl velkou rodinu. Druhý byl svobodný. Večer si vždy veškerou úrodu i peníze dělili napůl.

Jednoho dne si svobodný bratr řekl: „Není spravedlivé dělit si všechno napůl. Já jsem sám a mé potřeby jsou menší.“ Každou noc potom nabral z truhlice pytel obilí, proklouzl do bratrova domu a vysypal obilí do jeho truhlice.

Mezitím si ženatý bratr řekl: „Není správné dělit si vše napůl. Já jsem ženatý a mám rodinu, která se o mne jednou postará. Bratr nemá nikoho,

kdo by se o něj postaral.“ Každou noc nabral tedy pytel obilí a vysypal ho do bratrovy truhlice.

Oběma bratrům bylo celá léta divné, že jim obilí neubývá. Až jednou, když byla tmavá noc, do sebe venku narazili. Pomalu jim začalo docházet, proč obilí neubývalo. Položili pytle a pevně se objali.

Povídka z knihy Malé příběhy od B. Cavanaugha

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2006	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	6 312 Kč	2 207 Kč	0 Kč	Na církevní školy
Únor	5 370 Kč	1 487 Kč	0 Kč	
Březen	7 783 Kč	3 045 Kč	4 850 Kč	Svatopetrský haléř
			2 200 Kč	Na uprchlíky
Duben	10 608 Kč	3 165 Kč	900 Kč	Na Svatou zemi
			2 000 Kč	Na povodně
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	10 071 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	40 144 Kč	9 904 Kč	9 950 Kč	

R. S.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2006	4. června	2. července	6. srpna	3. září
	1. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		5. listopadu	3. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:08	13:37	13:52	Dolní Žleb	14:10	14:38	16:02	17:26
Čertova Voda	13:18	-	14:02	Čertova Voda	14:15	-	16:07	17:31
Dolní Žleb	13:23	13:45	14:07	Děčín hl. nádr.	14:25	14:16	16:17	17:41

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

- ☞ **Křeslo pro hosta** - Opět 2. pátek v měsíci, tj. 2. června, je pozván P. František Hylmar, provinciál jezuitů (působil i v Děčíně). Bude možnost dozvědět se něco o jezuitech, o nichž koluje mnoho předsudků. Bude příležitost zeptat se na různé nejasnosti, přijďte v hojném počtu!
- ☞ **3. grilování** - se koná 18. června 2006 - od 14:00 na zahradě fary.
- ☞ **Jubileum** - 25. června 2006 R. D. František Jirásek oslaví 30. výročí svého svěcení. Nezapomeňme!
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Věroměr

Max Kašparů

(15. pokračování)

15. Kapitola

Útěk

Z předešlého textu už víme, že k živé víře je potřebná – odvaha, láska, velkorysost, tolerance.

A nyní si ukážeme, že větší důvěra v Boží prozřetelnost je důležitější než spoléhání se na lidskou vypočítavost. Začtème se do příběhu.

V nemocnici ležel dědeček a dozvěděl se, že má na návštěvu přijít Smrt. Velice se poděsil a řekl si, že si určitě přijde pro něho, a proto musí co nejrychleji zmizet z oddělení starců. Odešel na oddělení čtyřicátníků a lehl si do prázdné postele. Když se chvíli díval kolem sebe, řekl si: „Tady jsou samí otcové rodin. Smrt přijde, je nechá a mne si vezme. Musím odejít na dětské oddělení.“ Smrt podle svého slibu přišla a nejprve zamířila na oddělení starců. Dívá se a vidí samé čilé staříky. Prohlíží si je a potom si říká: „Ještě je tu chvíli nechám. Ať si užijí zbytek života, žádný z nich po mně asi netouží. Podívám se mezi mladší.“ Přijde na oddělení čtyřicátníků.

„Všechno otcové rodin a já nemám dneska vůbec chuť dělat někomu zármutek. Půjdu na dětské oddělení, jestli tam není nějaký neduživý chlapeček, abych mu pomohla z trápení.“ Chodí mezi postýlkami s malými dětmi a vidí tam starého dědečka. „Vždyť ty sem nepatříš. Co ty tady děláš?“ „Právě papám,“ odpověděl dědeček nikoli dědským, ale dětským hlasem. „Tak dopapej a půjdeme,“ řekla Smrt a vzala si dědečka s sebou.

Stává se nám někdy v duchovním životě, že ústy sdělujeme Bohu, aby se stala jeho vůle, ale ve skutečnosti podnikáme kroky, které vedou k naplnění vůle naší. Utíkáme, kličkujeme, hledáme skuliny, kterými bychom unikli Boží prozřetelnosti a ukázali andělům, že to stejně se sebou samými myslíme nejlépe my sami. Jako bychom signalizovali k nebi, že podnikáme ve svém životě ideální takticko-strategické manévry a žádáme pro ně od Boha jen požehnání.

Vypráví se, že k starému mnichovi, známému otci duchovního života, přišel mladík a stěžoval si na Pána Boha, který prý nechce vyslyšet jeho naléhavé prosby, které podporuje modlitbami Otčenáše. A to už se Otčenáš pomodlil skoro tisíc. „A modlíš se ten Otčenáš upřímně? Všechno, co říkáš, myslíš poctivě?“ zeptal se starý mnich. „Ano. Modlím se v pravdě a upřímnosti,“ řekl mladý muž. „To potom znamená, že Bůh tvoji modlitbu vyslyšel, a stalo se tak, jak ses modlil.“ „Ale vůbec ne, stalo se právě to, co jsem já nechtěl.“ „Vidíš,“ řekl mnich, „jestli se modlíš ‚Bud’ vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi, stala se Boží vůle, jak jsi prosil. Pokud chceš, aby se stalo, co ty žádáš, musíš se modlit Otčenáš jinak a říkat ‚Bud’ vůle má jako v nebi, tak i na zemi.“

Známkou malé víry je nejen spoléhání se na vlastní vychytralost a taktiku, jak se o to snažil onen dědeček v postýlce dětského oddělení, ale také prosazování vlastní vůle tam, kde to s námi Boží otcovská ruka myslí lépe než mi sami se sebou. My ovšem jeho výzvam a znamením nemusíme vždy dobře rozumět.

Spisovatel Krylov popisuje takové nepochopené a zachraňující znamení v bajce o pastýři, zmiji a komárovi. Pastýř spal. Tu se k němu z křoví připlazila zmijs a chtěla ho uštknout. Mladý muž se měl stát synem smrti. Viděl to komár a chtěl pastýře zachránit. Sedl si proto na jeho čelo a silně ho štípl. Pastýř se bolestí probudil a dříve, než zabil nebezpečnou zmijs, rozplácl komára na svém čele. Tak tomu bývá i jindy v našem životě. Když nám někdo bolestně otevírá oči a chrání nás tím před bolestí ještě větší, máme tendenci ušetřit mu „komáří“ lekci. Anebo se hněváme na Hospodina, že k nám toho komára pustil.

(příště dokončení)

Fotografování v kostele

Jestliže si někdo přeje zachytit významné okamžiky svého života nebo života svých blízkých, je potřeba autory fotografií či video snímků upozornit na specifika liturgického obřadu v kostele. Dovolte proto několik rad, jak se v liturgickém prostoru a při liturgii pohybovat, kdy fotografovat a kdy ne. (Mějme pro lepší představu na mysli srovnání například s divadelním přestavením).

1. Liturgický prostor kostela je pro věřící posvátným místem. Vyjadřují to uctivým, tichým chováním a náležitým společenským oblečením. Podobný postoj včetně oblečení má být vlastní i fotografovi, neboť se v danou chvíli stává součástí liturgického shromáždění. Má eliminovat hlučné projevy, k čemuž patří i vypnutí mobilu!

2. V kostele je zvláštní prostor, nazývaný kněžiště – prostor pro kněze a ministranty kolem oltáře, kam fotograf nemá přístup (asi jako na jeviště divadla).

3. Hlavní je liturgický obřad a nikoliv fotograf. Měl by být tedy co nejméně nápadný, aby nerušil soustředění na liturgickém dění. Každý účastník ocení, že nebyl rušen pohybem fotografa, že mu nezabraňuje v pohledu na oltář a na dění obřadu, který právě probíhá.

4. K obecným zásadám by mělo patřit:

- ☞ představit se knězi před obřadem, oznámit mu skutečnost fotografování a seznámit se přitom s průběhem obřadu
- ☞ dbát pokynů kněze nebo zodpovědného pořadatele
- ☞ zaujímat takový postoj, který nepřekáží výkonu liturgického obřadu
- ☞ fotografovat spíše ze stran a také pohyb kostelem omezit na minimum a spíše po stranách.

5. Vhodné okamžiky pro fotografování a natáčení jsou:

- ☞ při příchodu k oltáři a během úvodních okamžiků mše svaté
- ☞ v době, kdy se v kostele zpívá píseň – při ní je činnost fotografa nejméně rušivá
- ☞ přinášení darů chleba a vína k oltáři
- ☞ speciální úkony obřadu, např. mazání olejem, kropení a okuřování žehnaných předmětů (je dobré si tyto nejlépe ujasnit před samotným obřadem)
- ☞ při modlitbě Otčenáš
- ☞ při závěrečných obřadech, při požehnání.

6. Chvilky obřadu, které jsou zvláště citlivé na rušivé vlivy, jsou tyto:

- ☞ čtení Písma svatého; o slavnostech bývají tři čtení a patří k nim také zpěv žalmu po 1. čtení; pokud je focena osoba lektora, který přichází číst, je potřeba ji zachytit hned na začátku nebo po skončení čtení
- ☞ kázání neboli promluva; kazatel se těžko soustředí na myšlenky, když je rušen pohybem a záblesky fotoaparátu; platí zde rada jako u lektora čtení
- ☞ ústřední okamžik mše svaté – když věřící v tichu klečí a kněz pozdvihuje hostii a kalich

☞ okamžik, kdy podává kněz svaté přijímání. Pro věřícího je to chvíle příliš intimní.

7. Prosíme také nezveřejňovat fotografie památkově chráněných předmětů na internetu apod. s ohledem na jejich možné zcizení.

z dopisu biskupa Mons. Františka Lobkowicze fotografům

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	15:30-16:15	mladší děti	Eva Kuncová
středa	15:00-15:45	starší děti	Eva Kuncová
čtvrtek	15:45-16:30	starší děti	Marie Jirásková

Slavnosti a svátky

LITURGIE

4.	6. Slavnost Seslání Ducha Svatého
11.	6. Slavnost Nejsvětější Trojice
15.	6. Slavnost Těla a Krve Páně
23.	6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
24.	6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
29.	6. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Významné dny

1.	6. Mezinárodní den dětí
5.	6. Světový den životního prostředí
26.	6. Mezinárodní den boje proti narkomanii

Výroční dny biskupů

1.	6. Kard. Vlk	převzetí arcidiecéze (1991) - 15. výročí
6.	6. Mons. Duka	jmenován biskupem (1998)
21.	6. Mons. Paďour	kněžské svěcení (1975)
22.	6. Mons. Duka	kněžské svěcení (1970)
23.	6. Kard. Vlk	kněžské svěcení (1968)
	Mons. Graubner	kněžské svěcení (1973)
	Mons. Herbst	kněžské svěcení (1973)
26.	6. Mons. Kajnek	kněžské svěcení (1976) - 30. výročí
	Mons. Malý	kněžské svěcení (1976) - 30. výročí
	Mons. Posád	kněžské svěcení (1977)
27.	6. Mons. Cikrle	kněžské svěcení (1976) - 30. výročí

Sčítání - Podmoky

	Mons. Radkovský	kněžské svěcení (1970)
28.	6. Mons. Posád	narození (1953)
29.	6. Mons. Esterka	svátek
	Mons. Posád	svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Čtvrtek	17:30	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 25. 06. 2006, před 1. nedělí v červenci ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 10 Kč)